Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 9. Warszawa, dnia 31 marca 1936 r. **Rok XIX.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 18—19.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 20 — 21.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 65 — 72.

C. BIBLJOGRAFJA.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

46.

OKÓLNIK Nr. 18

z dnia 21 marca 1936 r.

o zwracaniu stronom dokumentów z akt sprawy.

(Nr. AA. 2b. 5).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Ze względu na brak wytycznych w praktyce władz administracji ogólnej, co do zwracania stronom dokumentów, złożonych przez nie w toku postępowania administracyjnego i biorąc pod uwagę zapytania tych władz, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

W obowiązujących przepisach niema ogólnych norm, któreby regulowały kwestję zatrzymywania w aktach urzędowych wspomnianych dokumentów względnie zwracania ich stronom, jedynie nieliczne przepisy ustaw szczególnych np. art. 16 ustęp 3 ustawy z dn. 17.II.1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), art. 229 ustawy wodnej łącznie z rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 7.V.1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 468) i t. p. zawierają w tym zakresie pewne postanowienia.

Dokumenty, składane władzom jako załączniki, stanowią pewną całość z podaniem i razem tworzą akt urzędowy, którego znaczenie, zarówno dla Państwa lub związków publiczno-prawnych, jak i dla obywateli lub osób prawnych, często nie kończy się z chwilą wydania przez władze decyzji nawet ostatecznej, gdyż akt ten może być w przyszłości niezbędny, (np. w przypadkach wykonywania kontroli prawnej przez Najwyższy Trybunał Administracyjny, wniesienia przez drugą stronę prośby o uchylenie z urzędu lub wznowienia postępowania). Brak w aktach tych dokumentów utrudniłby, a często nawet uniemożliwił wykonanie wspomnianej kontroli prawnej.

Skutkiem tego wypracowanie ściślejszych norm lub wskazówek co do wypadków zatrzymywania dokumentów w aktach lub zwracania stronom jest rzeczą niezwykle trudną zwłaszcza gdy się weźmie pod uwagę ogromną różnorodność spraw administracyjnych co do charakteru oraz ich znaczenia dla interesu publicznego i dla stron. Również i dokumenty przedkładane jako załączniki przez strony, odznaczają się wielką różnorodnością pod względem swej siły dowodowej i wartości dla stron. Wreszcie okoliczność, że niektóre strony z natury rzeczy wzbudzają więcej, inne zaś mniej zaufania we władzach, musi wywierać wpływ na potrzebę gromadzenia dokumentów w aktach.

Biorąc powyższe pod uwagę, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, aby podległe władze i urzędy, w sprawie zwracania stronom przedstawionych przez nie dla wyjaśnienia lub udowodnienia pewnych okoliczności dokumentów na przyszłość kierowały się poniższemi zasadami.

Przedewszystkiem należy przyjąć za zasadę unikanie sztywnego szablonu i możliwą indywidualizację wypadków, polegającą na rozważeniu w każdej poszczególnej sprawie dopuszczalności wydania stronie dokumentu, o który prosi.

Do rozważenia są przedewszystkiem następujące okoliczności:

1) ewentualny obowiązek ustawowy zachowania dokumentu w aktach sprawy,

2) ważność samej sprawy,

3) ważność dokumentu, jako środka dowodowego w danej sprawie,

4) wartość jego dla strony,

5) koszty lub trudności w ewentualnem uzyskaniu przez stronę innego egzemplarza tego dokumentu, względnie czy dokument jest tego rodzaju, że może być wystawiony tylko w jednym egzemplarzu,

6) ostateczność względnie prawność decyzji,

7) przydatność akt dla innych stron,

8) zaufanie władzy do osoby petenta, składającego dokument,

9) interes, jakim wykazuje się petent, prosząc o zwrot dokumentu.

W rozwinięciu powyższych przesłanek w szczególności wskazanem jest stosowanie następujących zasad postępowania:

a) Dokumenty, które strony mogą otrzymać w dowolnej ilości np. metryki (oprócz płatnych wypisów metrycznych wyznania prawosławnego), świadectwa moralności, świadectwa ubóstwa, wypisy hipoteczne i t. p. powinny być zasadniczo zatrzymywane w aktach w oryginale. Zasada ta nie wyklucza, że w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza winna zwrócić oryginały, zatrzymując uwierzytelnione odpisy, np. gdy dokument był wystawiony zagranicą względnie w Polsce poza miejscem zamieszkania lub pobytu strony i byłaby ona narażona na znaczne trudności i koszty, związane z uzyskaniem nowego dokumentu lub dotkliwą dla niej zwłokę w załatwieniu sprawy.

Zaznacza się jednocześnie, że wskutek pozostawienia dokumentów w urzędowych aktach sprawy, strona bynajmniej nie zostaje pozbawiona możności korzystania z nich, o ile zajdzie tego potrzeba przy sposobności rozpatrywania przez władze innej sprawy. W ostatnim bowiem wypadku strona na podstawie art. 56 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem może ograniczyć się do powołania się na wspom-

niane akta urzędowe ze wskazaniem władz lub urzędów, w posiadaniu których one się znajdują.

b) Dokumenty, które są wydawane tylko w jednym egzemplarzu, np.: świadectwa szkolne, dekrety nominacyjne, akta nadania względnie uznania obywatelstwa, osobiste dokumenty wojskowe, legitymacje urzędnicze i t. p. należy zasadniczo zwracać stronom, zatrzymując w aktach odpisy lub wyciągi z tych dokumentów.

Celem umożliwienia stronom podjęcia zpowrotem dołączonych do podań dokumentów i przyspieszenia postępowania wskazane jest pouczanie stron, aby wraz z oryginalnemi dokumentami przedkładały ich odpisy, które władza uwierzytelni we własnym zakresie i zatrzyma w aktach sprawy, a oryginalne dokumenty zwróci stronie. W każdym razie nie należy wymagać dostarczenia odpisów od stron niepiśmiennych lub słabo piszących, lecz z urzędu sporządzać i uwierzytelniać odpisy (wyciągi) złożonych przez nie dokumentów, aby nie narażać ich na znaczne koszty sporządzania odpisów.

Wyjątek od zasady zwracania dokumentów, stanowią przypadki, w których w myśl obowiązujących przepisów władza jest uprawniona do zatrzymania dokumentu lub strona jest obowiązana zwrócić władzy dokument oryginalny po jego wykorzystaniu względnie przed wydaniem nowego dokumentu tego samego rodzaju, jak to ma miejsce np. co do legitymacyj urzędniczych.

Zwrot stronie dokumentów na wstępie niniejszego punktu opisanych, może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie, dla której dokument załączono.

c) Dokumenty, nie mające żadnego znaczenia względnie mające nieistotne znaczenie dla sprawy, powinny być zwracane stronom bez pozostawienia odpisów, z równoczesnem zamieszczeniem w aktach sprawy adnotacji o zwrocie.

d) Przed wydaniem decyzji można zasadniczo w każdej chwili zwrócić stronie żądane dokumenty, o ile w danej sprawie wchodzi w grę jedynie interes tej strony, a nie interesy innych stron lub interes publiczny, lecz z równoczesnem pouczeniem strony, że wydanie decyzji, o którą prosi, jeżeli dokument ma dla sprawy istotne znaczenie, będzie wstrzymane do chwili ponownego przedłożenia dokumentu.

e) Władzą właściwą do decydowania o tem, czy i które dokumenty, złożone w danej sprawie, należy zwrócić stronie, jest władza, która w tej sprawie wydała decyzję ostateczną. Będzie nią zatem władza decydująca w I instancji, której decyzja już uprawomocniła się.

Zarządzenie niniejsze nie uchyla zarządzeń szczególnych w tej materji wydanych w odniesieniu do poszczególnych grup spraw lub dokumentów.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

47.

OKÓLNIK Nr. 19

z dnia 23 marca 1936 r.

w sprawie udostępnienia ludności przeglądania Dziennika Ustaw R. P.

(Nr, GL. 77-161-2).

Do

P. P. Wojewodów oraz Starostów.

W myśl art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 423) organa administracji państwowej, obowiązane są udostępnić ludności bezpłatne przeglądanie Dziennika Ustaw.

W wykonaniu tego obowiązku, ciążącego, między innemi, i na władzach administracji ogólnej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uzyskało od Ministerstwa Sprawiedliwości zgodę na bezpłatne wysyłanie od 1 stycznia 1936 r. wszystkim urzędom wojewódzkim oraz starostwom powiatowym (grodzkim, dyrekcjom policji w woj. śląskiem) po jednym egzemplarzu Dziennika Ustaw do przeglądania przez zainteresowanych, ponad egzemplarze dotychczas wysyłane dla celów urzędowych.

Zaopatrzenie w podobny sposób również gmin miejskich i wiejskich w Dziennik Ustaw R. P. aczkolwiek b. pożądane, okazało się niemożliwe ze względów budżetowych.

W związku z powyższem zarządzam, co następuje:

Otrzymane dla celów powyższych egzemplarze Dziennika Ustaw R. P. należy wykładać w urzędach wojewódzkich i starostwach w miejscach dostępnych dla interesantów, jak to w poczekalniach, biurach podawczych i t. p. analogicznie jak w stosunku do Dzienników Wojewódzkich (§ 6 rozp. Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. w sprawie Dzienników Wojewódzkich Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 648 oraz okólnik Nr. 238 z dn. 1.XII.1928 r. Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 223, poz. 9).

Obowiązek wykładania Dziennika Ustaw obejmuje rocznik bieżący w danym roku.

Ministerstwo Sprawiedliwości wyśle urzędom numery, wydane od początku r. b.

Taki sam obowiązek wykładania Dziennika Ustaw obciąża miasta wydzielone, które prenumerują go z własnych funduszów.

W związku z powyższem zechcą Panowie zarządzić i dopilnować, aby zainteresowani mieli rzeczywiście udostępnione przeglądanie Dziennika Ustaw R. P. bez jakichkolwiek biurokratycznych utrudnień i zbędnych formalności (szatnia, meldowanie się, wyczekiwanie i t. p.).

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

48.

PISMO OKÓLNE

z dnia 20 marca 1936 r.

o zasadach dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych

(Nr. GB. 13-76).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone pismo okólne Ministerstwa Skarbu z dnia 11 marca r. b. Nr. D. III. 2880/i/36, zawierające zasady wypłacania funkcjonarjuszom państwowym dodatkowych wynagrodzeń.

W związku z p. 8 wymienionego pisma Ministerstwa Skarbu, — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że o ile chodzi o należności przewidziane w kredytach budżetowych, to wypłata takich należności dokonywana być winna według dotychczasowego systemu.

Równocześnie na skutek żądania Ministerstwa Skarbu, — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o nadesłanie w nieprzekraczalnym terminie do dnia 1 kwietnia r. b. imiennego wykazu podległych urzędników, pobierających dodatkowe wynagrodzenia, według poniższego schematu.

1. Nazwisko i imię.
2. Grupa uposażenia i stanowisko służbowe.
3. Suma dodatkowych wynagrodzeń pobieranych przez urzędnika stale miesięcznie, jednorazowo rocznie, względnie za posiedzenia w formie żetonów.
4. Suma wynagrodzeń wpłacanych przez właściwe przedsiębiorstwa i instytucje (wraz z ich wymienieniem) do kas państwowych.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto
(w związku z p. 8 pisma Min. Skarbu):

1. **Dyrekcja Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku,**
2. **Dyrekcja Państwowych Zakładów Przemysłowo-Zbożowych w Warszawie,**
3. **Prezydenci Miast i Przewodniczący Wydziałów Powiatowych.**

Zał. do pisma Nr. GB. 13-76.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 2880/1/36.

Warszawa,
dn. 11 marca 1936 r.

Zasady dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Biura Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.
w/m.

W związku z uchwałami Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1935 r. w sprawie dodatków do uposażeń funkcjonarjuszów państwowych i z dnia 19 grudnia 1935 r. o zasadach dodatkowych wynagrodzeń, pobieranych przez urzędników państwowych, Ministerstwo Skarbu komunikuje co następuje:

1. Postanowieniom uchwał powyższych podlegają: pozostający w publiczno-prawnym stosunku służbowym funkcjonarjusze państwowi oraz pracownicy zatrudnieni na podstawie umów służbowych o charakterze stałym w administracji.

2. Pod pojęcie przedsiębiorstw państwowych, mieszanych lub przez Państwo nadzorowanych oraz instytucyj prawno-publicznych podpadają również monopole i fundusze państwowe, związki samorządowe, publiczne zakłady ubezpieczeń i t. p.

3. Pod pojęcie „czynności służbowo zlecone urzędnikowi“ podpadają te czynności służbowe, które wykonywane są — jako niezwiązane ściśle ze stanowiskiem służbowem urzędnika — w urzędach państwowych, bądź też, które wykonywane są w przedsiębiorstwach, instytucjach prawno-publicznych i t. d. wskazanych w powyższych uchwałach Rady Ministrów (kontrola, udział w radach nadzorczych, komisjach rewizyjnych i t. d.) na mocy wyraźnego zlecenia władzy służbowej. Nie podpadają natomiast pod to pojęcie te uboczne zajęcia dodatkowe urzędnika, których może podejmować się tylko za zezwoleniem (a nie za zleceniem) władzy służbowej.

4. Za dodatkowe wynagrodzenia w rozumieniu powyższych uchwał uważać należy:

a) nagrody pieniężne wypłacane z kredytów budżetu państwowego, bądź jednorazowo bądź perjodycznie, jako też premje, wypłacane z kredytów budżetowych oraz dodatkowe wynagrodzenia, przyznawane na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663).

b) wynagrodzenia urzędników państwowych z funduszów przedsiębiorstw państwowych, mieszanych lub przez Państwo nadzorowanych, instytucyj prawno-publicznych, monopoli i z wszelkich funduszów państwowych z tytułu czynności służbowo zleconych urzędnikowi, wypłacane

w formie wynagrodzenia jednorazowego lub perjodycznie, bądź „żetonów“ za udział w posiedzeniach.

Nie uważa się za dodatkowe wynagrodzenie należności, stanowiących zwrot poniesionych kosztów, jak diety w ścisłem tego słowa znaczeniu i koszt podróży względnie przyznane na te cele ryczałty. Nie uważa się również za dodatkowe wynagrodzenie zapomóg wypłacanych urzędnikom.

5. Przez uposażenie rozumie się pobierane na podstawie obowiązujących przepisów o uposażeniu: uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem lokalnym, funkcyjnym, służbowym i zasiłkiem wyrównawczym.

6. Dodatkowe wynagrodzenia w łącznej sumie brutto nie mogą przekraczać w stosunku rocznym 100% uposażenia brutto danego urzędnika.

W przypadkach, w których chodzi o urzędników, pobierających uposażenie grupy VI lub niższej, a pełniących wyjątkowo odpowiedzialne i samodzielne funkcje, których uposażenie w stosunku rocznym wynosi najwyżej 9.000 zł., łączna wysokość dodatkowych wynagrodzeń może przekraczać kwotę uposażenia, nie może jednak przewyższać sumy 9.000 zł. rocznie.

Uznanie urzędnika za pełniącego wyjątkowo odpowiedzialne i samodzielne funkcje zależy od decyzji szefa władzy naczelnej.

7. Wysokość dodatkowych wynagrodzeń należy dostosować do norm wyżej określonych w okresie każdego roku budżetowego.

8. Przedsiębiorstwa, instytucje i t. d., wskazane w p. 4 lit. b) niniejszego okólnika, winny być zawiadomione, że dodatkowych wynagrodzeń, przypadających za czas od 1 kwietnia 1936 r., nie mogą wpłacać wprost do rąk odnośnych urzędników państwowych, lecz — o ile te należności nie są przewidziane w kredytach budżetowych — na specjalny rachunek sum obrotowych Skarbu Państwa pod nazwą „wynagrodzenia urzędników z tytułu czynności zleconych“, którego otwarcie zarządza się równocześnie w Centralnej Księgowości.

9. Dodatkowe wynagrodzenia mogą być wypłacane urzędnikowi państwowemu tylko za pośrednictwem urzędu, w którym pełni służbę.

Sposób wypłaty należności urzędnikom państwowym ze specjalnego rachunku sum obrotowych i sposób zużycia pozostałości na tym rachunku zostanie uregulowany odrębnem zarządzeniem.

Powyższe zasady wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Odpisy wymienionych na wstępie niniejszego okólnika uchwał Rady Ministrów załącza się.

(—) E. Kwiatkowski
MINISTER SKARBU

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW
z dnia 23 listopada 1935 r.
w sprawie dodatków do uposażeń funkcjonarjuszów państwowych.

Funkcjonarjusze państwowi mogą pobierać dodatki do uposażenia tylko w granicach obowiązujących przepisów ustawowych lub przeznaczonych na ten cel kredytów budżetowych.

Kwoty, wpłacone przez przedsiębiorstwa państwowe, mieszane lub przez inne instytucje nadzorowane przez organa państwowe, wpływają na specjalny rachunek w sumach obrotowych Skarbu, o ile wpływy te nie są preliminowane w budżecie.

Minister Skarbu ustali w porozumieniu z właściwymi ministrami sposób wypłaty funkcjonarjuszom państwowym kwot z tego rachunku.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW
z dnia 19 grudnia 1935 r.

1) Dodatkowemi wynagrodzeniami w rozumieniu niniejszej uchwały są wszelkie wynagrodzenia stałe lub jednorazowo otrzymane przez urzędnika państwowego—poza jego uposażeniem zasadniczem, zasiłkiem wyrównawczym, dodatkiem lokalnym i funkcyjnym lub służbowym — a wypłacane z funduszów Skarbu Państwa, z funduszów przedsiębiorstw państwowych, mieszanych lub przez Państwo nadzorowanych, instytucyj prawno-publicznych, a także ze wszelkich innych funduszów, jeżeli wypłata tego wynagrodzenia z tych i innych funduszów wynika z tytułu czynności służbowo zleconych urzędnikowi.

2) Łączna wysokość dodatkowych wynagrodzeń brutto, wypłacanych urzędnikowi państwowemu, nie może w żadnym wypadku wynosić w stosunku rocznym więcej niż jego uposażenie brutto, przysługujące mu na mocy obowiązujących przepisów.

3) Dodatkowe wynagrodzenia mogą być wypłacane urzędnikowi państwowemu tylko za pośrednictwem urzędu, w którym pełni służbę. Nie dotyczy to jednak zwrotu kosztów podróży, które mogą być wypłacone urzędnikowi bezpośrednio.

4) Kwoty, przeznaczone na dodatkowe wynagrodzenia dla urzędników państwowych, a pochodzące od przedsiębiorstw państwowych, mieszanych lub przez Państwo nadzorowanych, instytucyj prawno-publicznych oraz kwoty, przeznaczone na tenże cel, a pochodzące z innych funduszów, o których mowa w p. 1) niniejszej uchwały z wyjątkiem kwot, wypłacanych z kredytów budżetowych—wpływają na specjalny rachunek sum obrotowych Skarbu Państwa. Sposób zużycia pozostałości na tymże rachunku ustali regulamin, wydany przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

5) Urzędnik państwowy może pobierać dodatkowe wynagrodzenia za czynności, spełniane najwyżej w trzech instytucjach, o których

mowa w p. 1-szym, jednakże i w tym wypadku łączna wysokość dodatkowego wynagrodzenia nie może przekraczać normy ustalonej w p. 2).

6) Uchwała niniejsza ma analogiczne zastosowanie do pracowników kontraktowych, zatrudnionych we władzach i urzędach państwowych.

7) Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 marca 1936 r.

49.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 marca 1936 r.

o prenumeracie Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewnętrznych przez związki samorządowe.

(Nr. GL. 48-38-2)

Do

P. P. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Nawiązując do pisma okólnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 stycznia 1936 r. o prenumerowaniu Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przez związki samorządowe (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1 poz. 5), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, iż te Wydziały Powiatowe, które do chwili obecnej nie nadesłały zgłoszenia na prenumeratę Dziennika Urzędowego winny to uskutecznić do dnia 10 kwietnia r. b., korzystając z warunków ulgowych, podanych w powołanem wyżej piśmie.

Wobec rozmaitej interpretacji przez Wydziały Powiatowe warunków ulgowej prenumeraty, podanej w piśmie okólnem z dnia 9 stycznia r. b. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje co następuje:

1) Miasta wydzielone korzystają z prenumeraty ulgowej (9 zł. rocznie) o ile zgłoszą abonament na więcej niż 1 egzemplarz pod warunkiem wpłacenia jej zgóry za rok w całości do dnia 10 kwietnia r. b.

2) Wpłaty na prenumeratę za rok 1936, dokonane przed wydaniem pisma z dnia 9 stycznia r. b. będą zaliczone na poczet ulgowej prenumeraty, zaś nadwyżka ponad 9 zł. będzie zarachowana na poczet zadłużeń z lat poprzednich, (o których mowa w punkcie 6) względnie na poczet kosztów prenumeraty w następnym roku, o ile dany związek samorządowy objęty jest prenumeratą zbiorową ze ścisłem uwzględnieniem warunków przewidzianych w powołanem wyżej zarządzeniu.

3) Związki samorządowe, nie stosujące się do wszystkich warunków pisma okólnego z dnia 9 stycznia 1936 r. (zgłoszenia pojedyńcze, nienadesłanie prenumeraty za cały rok zgóry w pierwszym kwartale roku, a w roku bieżącym do dnia 10 kwietnia r. b. i t. p.) z ulgowej prenumeraty korzystać nie będą i mogą prenumerować Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych tylko na zasadach ogólnych t. j. po 12 zł. rocznie za egzemplarz.

4) Związki samorządowe, które zaprenumerowały Dziennik Urzędowy na warunkach ulgowych winny wpłacić pełną sumę prenumeraty (9 zł.) do dnia 10 kwietnia r. b. za abonament w roku bieżącym, a do dnia 31 marca w latach następnych.

5) Przy zamówieniach na roczniki z lat ubiegłych (do roku 1935 włącznie) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wobec wyczerpania nakładów prosi o nienadsyłanie należności zgóry, powoduje to bowiem trudności formalne przy zwrocie pieniędzy w razie niemożności wykonania zamówienia.

Przy zamówieniach na numery pojedyńcze również nie należy dokonywać wpłat zgóry wobec wyczerpania nakładu większości tych dzienników. Egzemplarze pojedyńcze wysyłane będą wyłącznie za zaliczeniem pocztowem.

6) Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych poda w najbliższym czasie do wiadomości Wydziałów Powiatowych stan zadłużenia (z poprzednich lat) gmin objętych prenume atą zbiorową, z prośbą o przeprowadzenie likwidacji tych zaległości.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że opłata ulgowa wstecz (t. zn. przed rokiem 1936) nie obowiązuje.

(—) Hausner

DYREKTOR GABINETU MINISTRA

50.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 marca 1936 r.

o komunikowaniu zgody na rozporządzenia, wydawane w porozumieniu z Min. Przemysłu i Handlu.

(Nr. GL. 43-1-27-9).

P. P. Dyrektorom (Departamentów, Biur), Naczelnikom Wydziałów, Urzędnikom referującym.

W związku z postanowieniem § 122 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych—Gabinet Ministra podaje do wiadomości poniższy okólnik Prezydjum Rady Ministrów Nr. 13 z dn. 18.III.1936 r. (L. 55-22/17) z nadmienieniem iż tem samem ulega odpowiedniej zmianie zarządzenie okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 3.VII.1934 r. Nr. GL, 43-1-27/5.

(—) Hausner

DYREKTOR GABINETU MINISTRA

PREZYDJUM RADY MINISTRÓW
Warszawa, dnia 18 marca 1936 r.
L. 55-22/17.

Okólnik Nr. 13.

Do

Pana Ministra Spraw Wewnętrznych w miejscu.

W uzupełnieniu okólnika z dnia 30 sierpnia 1933 r. Nr. 55-22/11, mam zaszczyt zako-

munikować Panu Ministrowi, że Pan Minister Przemysłu i Handlu, zmieniając poprzednie zarządzenie, upoważnił do komunikowania swej zgody na rozporządzenia, wydawane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, P.P.: Dr. Fr. Doleżala i M. Sokołowskiego, Podsekretarzy Stanu, Fr. Czernichowskiego, Dyrektora Departamentu i J. Chrzanowskiego, Naczelnika Wydziału.

(—) W. Grzybowski
PODSEKRETARZ STANU

51.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 marca 1936 r.

w sprawie oddłużenia funkcjonarjuszów państwowych i zaliczek na uposażenie.

(GB 14-18-4)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Nawiązując do pisma swego z dnia 13 marca r. b. Nr. GB. 14/18-2 w sprawie oddłużenia funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8, poz. 37), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i wykonania pismo okólne Ministerstwa Skarbu z dnia 23 marca r. b. Nr. D. III.3633 w tejże sprawie.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto:

Dyrektorowie Departamentów i Biur oraz Naczelnicy Wydziałów w Min. Spr. Wewn.
Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny,
Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe,
Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku w Katowicach.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 3633/1/36
Warszawa, dn. 23 marca 1936 r.

Oddłużenie funkcjonarjuszów państwowych. Zaliczki na uposażenie.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.
w/m.

W związku z okólnikiem Prezesa Rady Ministrów Nr. 10 z dnia 25 lutego 1936 r. Nr. 42 2/28 w sprawie oddłużenia funkcjonarjuszów państwowych i zaliczek na uposażenie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) funkcjonarjuszom państwowym, którym nie potrącono w dniu 1 marca b. r. 20% normalnej raty zaliczki na uposażenie w myśl p. III powołanego okólnika, należy potrącenie to uskutecznić w dniu 1 kwietnia b. r. niezależnie od ściągnięcia raty zaliczki, przypadającej za miesiąc kwiecień.

2) Przelaniu na „rachunek oddłużeniowy" w myśl p. I powyższego okólnika i na zasadzie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 26 lutego 1936 r. L. D. III. 2570/3/36 podlega połowa wszystkich wpływów ze zwrotu zaliczek na uposażenie od dnia 1 marca 1936 r. bez względu na wysokość spłacanej raty zaliczki.

(—) T. Grodyński
PODSEKRETARZ STANU

52.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 marca 1936 r.

o ustaleniu wysokości potrąceń z uposażenia

(Nr. GB. 15-37)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 5 marca 1936 r. Nr. D. III. 3966/1/35 w sprawie ustalenia wysokości potrąceń z uposażeń funkcjonarjuszów państwowych.

W sprawie potrąceń, wymagających decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, należy zgłaszać umotywowane wnioski wraz ze wszystkiemi dotyczącemi danej sprawy aktami.

Równocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla okólnik swój Nr. 170 z dn. 1.X.1931 r. w sprawie zwrotu nadpłaconego uposażenia (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn, Nr. 14, poz. 271), zawierający treść okólnika Ministerstwa Skarbu z 15.IX.1931 r. Nr. D. III. 1939 1/31.

Powołany w tekście okólnik Prezydjum Rady Ministrów Nr. 26 z 22.VI.1934 r. o zaliczkach na uposażenie podany był przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem okólnem z 7.VII 1934 r. Nr. GB. 14-6/3 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 19, poz. 185).

Pozostałe powołane przez Ministerstwo Skarbu i uchylone obecnie zarządzenia do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nie wpłynęły.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto:

Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 3966/1/35
Warszawa, dnia marca 1936 r.

Ustalenie wysokości potrąceń z uposażenia.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej. Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli. Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

Potrącenia, uregulowane w art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), dokonywane z uposażenia na podstawie zarządzeń właściwych władz administracyjnych w celu zaspokojenia roszczeń Skarbu Państwa z tytułu stosunku służbowego, winny być dokonywane zasadniczo do granic dopuszczalności egzekucji sądowej i administracyjnej.

W uzasadnionych przypadkach jednak może być ustalona niższa suma potrąceń lub zwrotu nadpłaty z wymienionego wyżej tytułu. W celu ujednostajnienia postępowania i całkowitego zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa należy w tych przypadkach ustalić wysokość kwoty potrącić się mającej w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, jeśli cała wierzytelność przekracza 1.000 zł. lub pochodzi z tytułu, o którym decyzja należy do władzy naczelnej — w pozostałych przypadkach — w porozumieniu z właściwą Izbą Skarbową (Wydziałem Skarbowym Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego). Wysokość miesięcznego potrącenia (zwrotu) winna być ustalana dla każdej sprawy z osobna w zależności od okoliczności, w jakich powstała wierzytelność, jej ogólnej wysokości, ogólnej sumy obciążenia danego uposażenia i t. p.

Ministerstwo Skarbu zauważa, że pobrana zaliczka na uposażenie (w służbie czynnej) staje się z chwilą przejścia w stan spoczynku danej osoby wierzytelnością Skarbu Państwa (z tytułu stosunku służbowego), podlegającą normom ogólnym, postanowienia zatem okólnika Nr. 26 Prezydjum Rady Ministrów z dnia 22 czerwca 1934 r. o zaliczkach na uposażenie, dotyczące wysokości rat spłaty zaliczki, nie mają tu zastosowania.

W czasie obowiązywania postanowień o zmniejszeniu normalnych rat spłaty zaliczek na uposażenie funkcjonarjuszom państwowym w służbie czynnej — mogą być raty zaliczek, spłacanych przez emerytów, których dotyczyły powyższe postanowienia, obniżone do takiej samej kwoty, bez uzgadniania w każdym przypadku z władzami skarbowemi. Tem samem uchyla się zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 26 listopada 1935 r. L. D. III. 17509/3/35 i z dnia 4 grudnia 1935 r. L. D. III. 17921/3/35.

Równocześnie tracą moc obowiązującą okólniki Ministerstwa Skarbu z dnia 15 września 1931 r. L. D. III. 1939/1/31 w sprawie zwrotu nadpłaconego uposażenia i z dn. 12 grudnia 1930 r. L. D. VII. 1925/2/30 w sprawie potrąceń z uposażeń emerytalnych na spłatę pobranych zaliczek na uposażenie.

Powyższe zarządzenie nie dotyczy potrąceń z uposażenia wojska oraz funkcjonarjuszów państwowych w administracji wojskowej.

(—) T. Grodyński
PODSEKRETARZ STANU

53.

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 marca 1936 r.

o trybie postępowania z podaniami o odroczenie ćwiczeń rezerwy.

(Nr. Wojsk. E. 1/1/2).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła poniższe zarządzenie Ministerstwa Spraw Wojskowych do wiadomości.

Podania o odroczenie lub przesunięcie ćwiczeń rezerwy otrzymane wprost od petentów lub od władz wojskowych powinny powiatowe władze administracji ogólnej opinjować (zaopatrywać w potrzebne zaświadczenia) i przesyłać niezwłocznie do właściwych formacyj ewidencyjnych (P. K. U.).

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH
DEPARTAMENT UZUPEŁNIEŃ
Nr. 1006-99/I. Ew.
Tel. wewn. 2380
Warszawa, dnia .II.1936 r.

Celem uproszczenia trybu załatwiania próśb o odroczenie lub przesunięcie terminu ćwiczeń rezerwy zarządzam:

Nie należy zwracać petentom podań wnoszonych do dowódców formacyj ewidencyjnych (P. K. U.) bez załączników, wymaganych postanowieniami § 379 rozporządzenia wykonawczego do ust. o pow. obow. wojsk. lecz przesyłać bezzwłocznie powiatowym władzom administracji ogólnej do uzupełnienia.

Podania, które petenci wnieśli wprost do powiatowych władz administracji ogólnej, przekazane do uzupełnienia władzom wojskowym, należy przyjmować i natychmiast wydawać decyzję.

I WICEMINISTER SPRAW WOJSKOWYCH
(—) Głuchowski
GEN. BRYG.

Otrzymują:
D-cy O. K. Nr. 1 — X.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 19 marca Nr. 20 Rok 1936

Poz. 165. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 marca 1936 r. o poborze rekruta w 1936 r.

Na podstawie art. 62 ust. (1) ustawy konstytucyjnej zarządzam co następuje:

§ 1. Zarządza się pobór rekruta na rok 1936.

§ 2. Poborowi uznani za zdolnych do czynnej służby wojskowej powinni otrzymać wyszkolenie wojskowe w granicach kontyngentu, ustalonego w budżecie na rok 1936/37.

§ 3. Wykonanie zarządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 166. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 27 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 marca 1935 r. o prywatnych urządzeniach telefonicznych i telegraficznych *).

Na podstawie art. 8 ust. 1 i art. 53 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 63, poz. 481) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu z dnia 13 marca 1935 r. o prywatnych urządzeniach telefonicznych i telegraficznych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 104) wprowadza się zmiany następujące:

1) we wstępie, rozpoczynającym się od słów „Na podstawie . . . .", liczbę „11" zastępuje się liczbą „53";

2) w § 1 skreśla się ustęp pierwszy, rozpoczynający się od słów „Zakładanie i używanie . . . . . .", a w ustępie drugim, po słowie „telegraficznego", dodaje się wyrazy: „z wyjątkami, przewidzianemi w art. 11 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 167. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1936 r. o ustaleniu stopy opłaty na częściowe pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami ubezpieczeń społecznych za 1934 i 1935 rok.

Poz. 168. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o ustanowieniu opłaty specjalnej na cele, związane z gospodarką cukrową.

Poz. 169. Obwieszczenie Ministra Komunikacji z dnia 22 lutego 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnem i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

z 21 marca Nr. 21 Rok 1936

Poz. 170. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 marca 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień podpisanego w Brukseli dnia 2 marca 1936 r. układu dodatkowego do traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Unją Ekonomiczną Belgijsko-Luksemburską z dnia 30 grudnia 1922 r.

Poz. 171. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 marca 1936 r. w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień porozumienia celnego między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad w formie wymiany not z dnia 3 marca 1936 r.

Poz. 172. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 marca 1936 r. o emisji $4\frac{1}{2}\%$ obligacyj Banku Akceptacyjnego, spółki akcyjnej.

Poz. 173. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 marca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Spraw Wojskowych o wyznaczeniu miejsc przelotu granic Państwa przez statki powietrzne.

Na podstawie art. 2 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 996) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 306) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla statków powietrznych, przylatujących do Polski lub odlatujących z Polski oraz przelatujących tranzytem ponad terytorjum Polski, wyznacza się następujące miejsca przelotu granic Państwa:

I. Na granicy polsko-niemieckiej:

a) pomiędzy Polską a Prusami Wschodniemi:

Odcinki, zawarte pomiędzy linjami prostemi, łączącemi:

---

*) Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. z r. 1935 Nr. 11, str. 180.

1. miejscowość Wólka od strony polskiej z miejscowością Schielasken od strony niemieckiej i miejscowość Chmielówka od strony polskiej z miejscowością Plöwken od strony niemieckiej,

2. miejscowość Dmochy od strony polskiej z miejscowością Adlerhost od strony niemieckiej i miejscowość Piekiełko od strony polskiej z miejscowością Saberau od strony niemieckiej,

3. miejscowość Kazanice od strony polskiej z miejscowością Raudnitz od strony niemieckiej i miejscowość Jamielnik od strony polskiej z miejscowością Stradem od strony niemieckiej,

b) pomiędzy Polską a resztą Rzeszy Niemieckiej:

4. miejscowość Kębłowo od strony polskiej z miejscowością Schweslin od strony niemieckiej i miejscowość Kamienica od strony polskiej z miejscowością Buckowin od strony niemieckiej,

5. miejscowość Łomnica od strony polskiej z miejscowością Nasslettel od strony niemieckiej i miejscowość Zakrzewo od strony polskiej z miejscowością Schloss-Neudorf od strony niemieckiej,

6. miejscowość Żylice od strony polskiej z miejscowością Tscheschkowitz od strony niemieckiej i miejscowość Słupia od strony polskiej z miejscowością Radziunz od strony niemieckiej,

7. miejscowość Pisarzowice od strony polskiej z miejscowością Ottendorf od strony niemieckiej i miejscowość Domasław od strony polskiej z miejscowością Kunzendorf od strony niemieckiej,

8. miejscowość Kuźnica Trzcińska od strony polskiej z miejscowością Reinersdorf od strony niemieckiej i miejscowość Bolesławiec od strony polskiej z miejscowością Pitschen od strony niemieckiej,

9. miejscowość Ruda od strony polskiej z miejscowością Biskupitz od strony niemieckiej i miejscowość Nowa Wieś od strony polskiej z miejscowością Hindenburg od strony niemieckiej.

II. Na granicy pomiędzy Polską a obszarem W. M. Gdańska:

odcinki, zawarte pomiędzy linjami prostemi, łączącemi:

10. miejscowość Skarszewy od strony polskiej z miejscowością Lamenstein od strony gdańskiej i miejscowość Miłobądź od strony polskiej z miejscowością Hohenstein od strony gdańskiej,

11. miejscowość Rębiechowo od strony polskiej z miejscowością Oliwa od strony gdańskiej i miejscowość Stara Piła od strony polskiej z miejscowością Hoch Kelpin od strony gdańskiej.

III. Na granicy polsko-czechosłowackiej:

12. odcinek, zawarty pomiędzy linjami prostemi, łączącemi miejscowość Pruchna od strony polskiej z miejscowością Horni Sucha od strony czechosłowackiej i miejscowość Ustroń od strony polskiej z miejscowością Bystrice od strony czechosłowackiej,

13. odcinek o szerokości 10 km, po 5 km w obie strony od punktu przecięcia granicy przez linję kolejową Muszyna — Orlow,

14. odcinek o szerokości 10 km, po 5 km. w obie strony od punktu przecięcia granicy przez linję kolejową Łupków — Medzilaborce.

IV. Na granicy polsko-rumuńskiej:

15. odcinek o szerokości 10 km, po 5 km. w obie strony od punktu przecięcia granicy przez linję kolejową Kołomyja — Czerniowce.

V. Na granicy polsko-łotewskiej:

16. odcinek o szerokości 10 km, w kierunku z zachodu na wschód od punktu przecięcia granicy przez linję kolejową Turmont — Zemgale.

§ 2. Linjami orjentacyjnemi lotu dla wyszczególnionych w § 1 miejsc przelotu granic Państwa są:

I. Na granicy polsko-niemieckiej:

a) pomiędzy Polską a Prusami Wschodniemi dla odcinka 1) szosa z Suwałk do Goldap,

dla odcinka 2) szosa z Mławy do Neidenburg,

dla odcinka 3) linja kolejowa Działdowo— Dt. Eylau,

b) pomiędzy Polską a resztą Rzeszy Niemieckiej:

dla odcinka 4) linja kolejowa Wejherowo— Lauenburg,

dla odcinka 5) linja kolejowa Poznań — Berlin,

dla odcinka 6) linja kolejowa Poznań — Wrocław,

dla odcinka 7) linja kolejowa Kępno — Wrocław,

dla odcinka 8) linja kolejowa Kępno — Kreutzburg,

dla odcinka 9) linja kolejowa Katowice — Gleiwitz.

II. Na granicy pomiędzy Polską a obszarem W. M. Gdańska:

dla odcinka 10) szosa ze Skarszew do Schöneck,

dla odcinka 11) szosa z Rębiechowa do Brentowo.

III. Na granicy polsko-czechosłowackiej:

dla odcinka 12) linja kolejowa Bielsko — Cieszyn,

dla odcinka 13) linja kolejowa Muszyna — Orlow,

dla odcinka 14) linja kolejowa Łupków — Medzilaborce.

IV. Na granicy polsko-rumuńskiej:

dla odcinka 15) linja kolejowa Kołomyja—Czerniowce.

V. Na granicy polsko-łotewskiej:

dla odcinka 16) linja kolejowa Turmont—Zemgale.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Poz. 174. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o skutkach prawnych konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych.

Poz. 175. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. o wypuszczeniu państwowej renty złotej.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 18 marca Nr. 65 Rok 1936

Poz. 129. Okólnik T. 36 Ministerstwa Skarbu z dnia 22 lutego 1936 r. L. D. IV. 4055/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 224 tar. cel.).

z 19 marca Nr. 66 Rok 1936

Poz. 130. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski, Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski i Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 131. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 132. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 133. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 134. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 135. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 20 marca Nr. 67 Rok 1936

Poz. 136. Ogłoszenie Generalnego Komisarza Wyborczego o przyznaniu mandatu w Senacie.

Poz. 137. Okólnik T. 46 Ministerstwa Skarbu z dnia 9 marca 1936 r. L. D. IV. 5464/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1172, 1159, 1032 t. c.).

z 21 marca Nr. 68 Rok 1936

Poz. 138. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 marca 1936 r. o zatwierdzeniu zmian w statucie Izby Przemysłowo-Handlowej w Krakowie.

Poz. 139. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 10 marca 1936 r. L. D. IV. 6004/2/36 w sprawie badania środków skażających w laboratorjach Urzędów Celnych.

z 23 marca Nr. 69 Rok 1936

Poz. 140. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. L. D. IV. 727/2/36 w sprawie wykazu środków leczniczych dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

z 24 marca Nr. 70 Rok 1936

Poz. 141. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 9 marca 1936 r. L. D. IV. 5658/2/36 w sprawie sposobu obliczania podatku od oleju mineralnego, zawartego w wyrobach przywożonych z zagranicy.

z 25 marca Nr. 71 Rok 1936

Poz. 142. Okólnik T. 47 Ministerstwa Skarbu z dnia 14 marca 1936 r. L. D. IV. 6286/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 131 i 1107).

z 26 marca Nr. 72 Rok 1936

Poz. 143. Okólnik T. 48 Ministerstwa Skarbu z dnia 16 marca 1936 r. L. D. IV. 6287/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1211 i 819).

C.

Bibljografja.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Ustawa o Ochronie przed Pożarami i Innemi Klęskami z komentarzami“ J. Adelstein.

Nakładem Związku Straży Pożarnych R. P. ukazała się praca Jerzego Adelsteina, Naczelnika Wydziału w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych p. t. „Ustawa o Ochronie przed Pożarami i Innemi Klęskami z komentarzami“.

Wydawnictwo zawiera tekst ustawy z dn. 13 marca 1934 r. wraz z systematycznym komentarzem oraz brzmienie przepisów, związanych ze wspomnianą ustawą wraz z odpowiednim skorowidzem.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych niniejszem zaleca pracę Naczelnika J. Adelsteina do

urzędowego użytku władz administracji ogólnej, powiatowych związków samorządowych oraz gmin miejskich i wiejskich.

„USTAWY I ROZPORZĄDZENIA z lat 1918 — 1934".

Tom I

lata 1918 — 1923

Wydawnictwo Ministerstwa Sprawiedliwości.

Wydawnictwo zawiera przepisy obowiązujące z uwzględnieniem zmian, jakim uległy z mocy późniejszych aktów prawnych, przytoczone w układzie chronologicznym, odpowiadającym układowi Dziennika Ustaw z wyjątkiem takich przepisów, jak umowy międzynarodowe, taryfy kolejowe. niektóre organizacyjne o charakterze wyłącznie administracyjnym (umundurowanie funkcjonarjuszy państwowych i t. p.). Wydawnictwo zawiera teksty jednolite z uwzględnieniem zmian do 1 lutego 1936 r.

Jakkolwiek teksty te zarówno jak i całe wydawnictwo — nie mają charakteru oficjalnego, to jednak wydawnictwo to może stanowić ważną pomoc przy orjentowaniu się co do aktualnego tekstu norm w nim pomieszczonych. Tomy następne obejmą dalsze roczniki Dziennika Ustaw. Format znormalizowany 210 × 297 mm. Stron 516.

Do nabycia w Administracji Dziennika Ustaw R. P. (Warszawa, Długa 50) i w większych księgarniach w Warszawie i na prowincji. Administracja Dz. Ustaw wysyła tom I po wpłaceniu należności na konto czekowe Dziennika Ustaw w P. K. O. 30-130.

Uwaga: Cena 12 zł. z przesyłką pocztową 13 zł. Dla urzędów i funkcjonarjuszy państwowych przy zamawianiu wprost w Administracji— 20% rabatu.

SPROSTOWANIE

W Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 8 z d. 20 marca 1936 r. na str. 132 w lewej szpalcie wiersz 12 od góry zamiast: „c) udzielenie pożyczki nie może", winno być: „c) udzielenie pożyczki może".

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.